

o psa takto kvalifikovaného, hledati pouze v objektivních předpokladech, zda dům a dvůr, k jehož ochraně pes je určen, této ochrany skutečně potřebují, a zda pes zde chovaný je způsobilý, objekt takový uhlídati.

Tyto vývody stížnosti nejsou správné. St-l přehlíží, že podle výslovného znění pravidel nepoživá výhody nižšího zdanění k a ž d ý »hlídací a ochranný pes«, nýbrž ze psů, jež možno takto kvalifikovati, j e n t i psi, kteří jsou chováni p o u z e ke hlídání domu a dvoru. Dle slovního znění pravidel, jež dlužno bráti tak, jak byla schválena, vylučuje každý jiný účel, k němuž hlídací pes mimo hlídání domu a dvoru jest chován, nárok majitele psa na vyměření dávky nižší sazbou — nejde-li ovšem o některý jiný účel, jenž v témže předpisu uznán rovněž za důvod pro stanovení nižší sazby. Poukazuje-li st-l na to, že nelze psa, který mimo k účelům hlídání domu a dvoru chován jest též k účelu osobní ochrany při pochůzkách, uznati ještě za luxusního, přehlíží opět, že podle znění pravidel není odepřením nároku na nižší zdanění ještě nikterak řečeno, že by šlo o psa luxusního, a jsou proto veškeré námitky v tom směru st-lem vznášené nepřipadné. Ježto pak st-l během řízení nepopíral a nepopírá ani v přítomné stížnosti, že pes jeho jest chován také k jinému účelu než k p o u h é m u hlídání domu a dvoru, nelze v nař. rozhodnutí spatřovati žádnou nezákonnost. Poněvadž pak žal. úřad nepopřel, naopak výslovně připustil, že pes st-lův jest t a k é chován ke hlídání domu a že se ke hlídání tomu hodí, okolnost ta však, jak shora dovedeno, sama o sobě není ještě dostatečnou, aby vyloučila vyšší zdanění st-lova psa, nelze shledávati ani žádné vady řízení v tom, že žal. úřad po této stránce dalších šetření nekonal.

Č. 5755.

Z a j i š t ě n í b y t u: *Byt najatý státním zaměstnancem teprve po jeho služebním přeložení do jiné obce, nemůže býti zajištěn podle § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23.

(Nález ze dne 9. června 1926 č. 12.015.)

V ě c: Anna F. v O. proti zemské správě politické v Brně o zajištění bytu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím ze 6. října 1925 zajistila zsp v Brně na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. v domě st-lky byt po voj. gážistovi Rudolfovi P., uprázdnivší se služ. jeho přeložením do obce jiné, pro jiného voj. gážistu. — — — — —

Nss shledal stížnost důvodnou, pokud namítá, že se byt v daném případě neuvolnil služebním přeložením dosavadního nájemníka majora P. do obce jiné.

§ 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 stanoví jako jednu z podmínek pro zajištění bytu, že byt se uvolní služebním přeložením dotyčného státního zaměstnance do obce jiné. Mezi přeložením tím a uvolněním bytu musí býti tedy kausální souvislost.

Ze správních spisů jde na jevo a není žal. úřadem popřeno, že byt, obývaný ještě před převratem majorem P. a jeho rodinou, byl po přeložení jmenovaného voj. gážisty do posádky jiné jeho manželkou dne 14. února 1919 ke dni 30. září 1919 vypovězen a že pak st-lka uzavřela 1. srpna 1919 novou nájemní smlouvu s Leonorou P., kterou ji tentýž byt od 1. října 1919 zase pronajala. Za této situace však nelze tvrditi, že se byt uprázdnil služ. přeložením stát. zaměstnance do obce jiné, když nynější nájemní poměr založen byl teprve po služ. přeložení stát. zaměstnance do obce jiné. Odporuje tedy nař. rozhodnutí v tomto směru zákonu.

Č. 5756.

Horní právo. — Státní zaměstnanci (Slovensko):
I. Jsou železárny zřízené při dolech podnikem báňským nebo živnostenským? — II. Vztahuje se zák. č. 289/1920 také na podúředníky státních železáren?

(Nález ze dne 9. června 1926 č. 12.074.)¹⁾

V ě c: Alexandr M. v P. proti ministerstvu veřejných prací (min. m. taj. Dr. G. Gruss) o přeřazení do skupiny úřednické.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: — — — — —

Žal. úřad odepřel provéstí přeřazení st-lovo do kategorie úřednické po rozumu zákona z 15. dubna 1920 č. 289 Sb. v podstatě z toho důvodu, že zákon ten vztahuje se toliko na státní báňské podniky, k těmto však že nelze počítati státní železárny v P., jichž zaměstnancem st-l jest. Stížnost potírá tento názor jako zákonu odporující a tvrdí, že státní železárny byly považovány za báňské odvětví a že tudíž musí míti platnost cit. zákon i ve příčině zaměstnanců, ustanovených při jmenovaných železárnách a tím i ve příčině st-le.

Je proto na sporu jedině otázka, mohou-li býti považovány jmenované železárny v P. za státní báňský podnik, resp. tvořiti jeho součást a spadá-li tudíž st-l jako podúředník železáren těch pod pojem podúředníků při státních báňských podnicích, jichž postupové poměry byly upraveny zákonem č. 289/1920.

Pro řešení otázky té je směrodatným ustanovení § 13i lit. b) hor. zák., které určuje, že propůjčení hor opravňuje majitele hor k dobývání, těžení, upravování a zpracování (zužitkování) nerostů, k větrání a odvodňování, dále ke zřízení zařízení, strojů a dílen každého druhu, k nimž zejména jest počítati mlýny na rudy a kruširny, tlukárny (stupárny), splavovny, tavířské pece, amalgamovny, amalgamovací mlýny, pece na rudu, koksárny, louhovny, krystalisovny a horní kovárny. Mohou tedy pod pojem báňského podniku zahrnována býti toliko taková díla a takové podniky, jež směřují v poslední své fázi k zpracování (zužitkování) nerostů a upravení z hor vytěženého rudového materiálu. Zpracováním sluší pak rozuměti výrobu onoho prvého produktu, který může býti

¹⁾ Stejně také v nálezu z 9. června 1926 č. 12075.